

“भीठे बच्चे- उच्च पद प्राप्त गर्नको लागि आत्मामा ज्ञानको पेट्रोल भर्दै जाऊ। सबै-सबै उठेर बाबालाई याद गर, कुनै पनि उल्टो चलन चल्नु हुँदैन।”

प्रश्न:- बाबाले हर बच्चाहरूको जन्म-पत्री जानेर पनि सुनाउनु हुन्न, किन?

उत्तर:- बाबा भन्नुहुन्छ- म हुँ शिक्षक, मेरो काम हो तिमी बच्चाहरूलाई शिक्षा दिएर सुधानु। बाँकी तिमी मनमा के छ, यो मैले सुनाउँदिनँ। म आएको हुँ आत्मालाई इन्जेक्शन लगाउन नकि शारीरिक बिमारी निको पार्न।

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरू अहिले कुन कुरा देखि डराउँदैनौ, किन?

उत्तर:- तिमी अब यस पुरानो शरीरलाई छोड्न डराउँदैनौ किनकि तिमी बुद्धिमा छ- हामी आत्मा अविनाशी हैं। ठीकै छ यो पुरानो शरीर छुटोस्, हामी त फर्केर घर जानु छ। हामी अशरीरी आत्मा हौं। बाँकी यस शरीरमा रहेर बाबा सँग ज्ञान अमृत पिइरहेका छौं। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! सदा बाँचिराख। सेवाधारी बन्यौ भने आयु बढ्दै जान्छ।

गीत:- बचपन के दिन भुला न देना.....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुन्यौ। जसलाई अहिले मम्मा बाबा भन्छौ, उहाँलाई बिर्सिनु हुँदैन। गीत जसले बनाएका छन्, उनले त अर्थलाई बुझेका छैनन्। यो निश्चय नै छैन- हामी उहाँ परमपिता परमात्माका सन्तान हौं। उहाँ परमपिता परमात्मा, पतितहरूलाई पावन बनाउनको लागि आउनु पर्छ। कति उच्च सर्भिसमा आउनु हुन्छ। उहाँलाई कुनै अभिमान छैन, उहाँलाई भनिन्छ निरहकारी। उहाँलाई निश्चयबुद्धि वा देही-अभिमानि हुने कुरै छैन। उहाँ कहिल्यै संशयमा आउनु हुन्न। देह-अभिमानि बन्नुहुन्न। मनुष्य देह-अभिमानि बन्छन्, फेरि देही-अभिमानि बन्न कति मेहनत लाग्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ। मनुष्यले त भनिदिन्छन्- आफूलाई परमात्मा सम्झ। कति फरक छ। एकातिर याद गर्छन् पतित-पावनलाई, फेरि भन्छन् सबैमा परमात्मा हुनुहुन्छ। उनीहरूलाई गएर बुझाउनु पर्छ। बाबा हेर कहाँबाट आउनु भएको छ तिमी बच्चाहरूलाई सुधानको लागि। जसलाई पक्का निश्चय छ, उनीहरूले त भन्छन्- वास्तवमा हजुर हाम्रो माता-पिता हुनुहुन्छ। हामी हजुरको श्रीमतमा चलेर श्रेष्ठ देवता बन्नको लागि यहाँ आएका हौं। परमात्मा त सदैव पावन नै पावन हुनुहुन्छ। उहाँलाई बोलाउँछन्- पतित दुनियाँमा आउनुहोस्। अवश्य पतित शरीरमा नै उहाँलाई आउनु पर्छ। पतित दुनियाँमा त पावन शरीर नै हुँदैन। बाबा हेर कति निरहकारी हुनुहुन्छ, पतित शरीरमा आउनु पर्छ। हामीले आफूलाई सम्पूर्ण भन्दैनौं, अब बनिरहेका छौं।

अहिले बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, श्रीमतमा चल। बाबाले श्रीमत दिनुहुन्छ- सबै उठेर याद गर्नु भन्ने पाप भस्म हुन्छ। श्रीमतमा चलेनौ भने विकर्म विनाश हुँदैन। बाँदरको बाँदर नै रहन्छौ र फेरि धेरै कडा सजाय खानु पर्छ। जनावर आदिले त सजाय खाँदैनन्। सजाय मनुष्यको लागि हो। यदि

साँडले कसैलाई माग्थो भने पनि के उसलाई जेलमा हाल्छन् र! मनुष्यलाई त फौरन जेलमा हालिदिन्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यस समय मनुष्य त जनावर भन्दा पनि खराब छन्। उनै फेरि मनुष्यबाट देवता बन्नु छ। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— यी लक्ष्मी-नारायणले पनि गीताको ज्ञान जान्दैनन्। वहाँ आवश्यकता नै हुँदैन किनकि बाबा हुनुहुन्छ रचयिता। वहाँ कुनै त्रिकालदर्शी हुँदैन। अहिले उनीहरू त्रिकालदर्शी नभएर पनि भनिदिन्छन्— हामी भगवान् हौं। त्यसैले ठूलो अक्षरमा लेखि देऊ— गीताको भगवान् परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ नकि कृष्ण। यो मूल एकज भूल नै कसैको बुद्धिमा बस्दैन। न बच्चाहरूले कसैको बुद्धिमा बसाउँछन्। यहाँ नै स्वर्ग थियो, यो बिर्सेका छन्। कल्पको आयु नै लाखौं वर्ष भनिदिएका छन्। कुनै पुरानो चीज मिल्यो भने भन्छन् यो लाखौं वर्षको हो। कहिलेकाहीँ कसैले भन्छन् पनि— क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिले भारत स्वर्ग थियो। तिमीलाई थाहा छ— हामी पनि देवता थियौं। मायाले बिल्कुलै कौडी तुल्य बनाइदिएको छ। कुनै पनि मूल्य छैन। अब तिमी बच्चाहरू पनि घोर अन्धकारबाट निक्कलनु पर्छ। कहिल्यै कुनै यस्तो कर्तव्य गर्नु हुँदैन, जसकारण तिमीलाई पनि भन्नु परोस्— तिमी बाँदर हो। म कति टाढा देश देखि आउँछु, तिमी मैलो कपडा धुनको लागि, तिमी आत्मा बिल्कुल मैलो भएको छ। अब मलाई याद गन्थौ भने तिमी ज्योति प्रज्वलित हुन्छ। ज्ञानको पेट्रोल भर्दै जाऊ, ताकि वहाँ पनि केही पद पाऊ। वहाँ गएर दास-दासी बन्नु— यो त राम्रो होइन। यो हो राजयोग त्यसैले उच्च पद पाउनु पर्छ। दास-दासी बन्यौ भने भगवान्बाट के वर्सा पायौ, केही पनि पाएनौ। बाबा सँग कसैले सोधेमा बाबाले झट्ट बताउन सक्नुहुन्छ। काम गर्नु पर्छ इसाराले। नभनी जसले गर्छ ऊ देवता...। भनेर जसले गर्छ ऊ मनुष्य। तिमीलाई अब श्रीमत मिल्छ देवता बन्ने। श्रेष्ठ बनाउने वाला बाबा भन्नुहुन्छ— प्रदर्शनीमा ठूला-ठूला अक्षरमा यस्तो बोर्ड लगाइदियो भने सबैको आँखा खुल्नेछ— कृष्ण भगवान् होइनन्, उनी त पुनर्जन्ममा आउँछन्। उनीहरूले सम्झन्छन्— कृष्ण जन्म-मरणमा आउँदैनन्, उनी त यहीं हाजिर छन्। हनुमानको पुजारीले भन्छ— हनुमान हाजिर हुनुहुन्छ। यहाँ त एकै बाबाबाट वर्सा लिनु छ। गीताको भगवान्ले हीरा जस्तो बनाउनु हुन्छ। उहाँको नाम बदल्नाले दुनियाँको यो हालत भएको हो। यो कुरा अझै यति जोड सम्झाइएको छैन। ज्ञानको सागर त एकै हुनुहुन्छ। उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। उनीहरूले फेरि गंगालाई पतित-पावनी भन्छन्। अब सागरबाट त गंगा निस्केका छन्, त्यसैले किन सागरमा गएर स्नान गर्दैनन्। उनलाई सम्झाउनको लागि बच्चाहरूमा परिस्तानी गुण चाहिन्छ। सबैलाई सम्झाउनु पर्छ— हामीले त बाबाको नै महिमा गछौं। निराकार परमात्मालाई त सबैले मान्छन्। तर केवल सर्वव्यापी भनिदिन्छन्। भन्दछन् पनि— हे राम, हे परमात्मा। माला जप्छन् नि। माथि हुन्छ फूल। त्यसको पनि अर्थ बुझेका छैनन्। फूल र मेरू युगल दाना। माता-पिता प्रवृत्ति मार्ग हो नि। रचना रचनको लागि त अवश्य माता-पिता चाहिन्छ। त्यसैले यिनीद्वारा बसेर लायक बनाउनु हुन्छ, जसको फेरि माला जपिन्छ। परमात्माको, आत्माको रूप के हो— त्यो पनि जानेका छैनन्। तिमीले नयाँ कुरा सुनेका छौ। परमात्मा एक सानो बिन्दु हुनुहुन्छ। आश्चर्य छ नि— यति सानो बिन्दुलाई ज्ञान सागर कसरी मान्ने? मनुष्यलाई मान्छन्। तर वहाँ त मनुष्यहरूलाई मनुष्यद्वारा नै ज्ञान मिल्छ, जसबाट दुर्गति नै भएको छ। यहाँ त भगवान् स्वयं आएर ज्ञान दिएर सद्गति गर्नुहुन्छ

अर्थात् राजाहरूको राजा बनाउनु हुन्छ। तिमी आश्चर्य मान्छौ- आत्मा सानो बिन्दु छ, अति सूक्ष्म छ। बाबा पनि यस्तै हुनुहुन्छ नि। र, हुनुहुन्छ कति ठूलो अधिकारी। कसरी पतित दुनियाँ र पतित शरीरमा आएर पढाउनु हुन्छ! दुनियाँले यी कुरालाई के जानून्। उनीहरू त उल्टो लट्किएका छन्। अहिले बाबा आदेश दिनुहुन्छ- जो मेरो मतमा चल्छ, उही स्वर्गको मालिक बन्छ, यसमा डराउने कुरा नै छैन। हामी आत्मा अशरीरी हौं। अब फर्केर जानु छ। म त अविनाशी आत्मा हुँ। बाँकी यो पुरानो शरीर छुटे पनि केही छैन। हो, बाबाले ज्ञान अमृत पिलाउनु हुन्छ, त्यसैले जीवन रहे राम्रो। त्यो पनि जो सेवाधारी हुन्छन्, उनको आयु बढ्छ। प्रदर्शनीमा धेरै सेवा हुन्छ, धेरै सुधार हुन्छ। कृष्णको महिमा र परमात्माको महिमामा धेरै फरक छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी स्वर्गमा पावन थियौ। अब पतित कसरी बनेका छौ, जान्नु पर्छ नि। बाबा आएर पत्थर बुद्धिलाई पारस बनाउनु हुन्छ।

ईश्वरीय सन्तानले कहिल्यै पनि कसैलाई मनसा, वाचा, कर्मणा दुःख दिनु हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- दुःख दियो भने महान् दुःखी भएर मर्नेछौ। सदैव सबैलाई सुख दिनु पर्छ। घरमा पाहुनाको धेरै राम्रो सेवा गरिन्छ। यो पुरानो शरीर हो, कर्मभोग, हिसाब-किताब चुक्ता गर्नु पर्छ, यसमा डराउनु हुँदैन। नत्र फेरि सजाय खानु पर्नेछ। धेरै मीठो बन्नु पर्छ। बाबाले कति प्यार सँग सम्झाउनु हुन्छ। कमाईमा कहिल्यै आलस्य वा झुट्का आउनु हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नाले तिमी सदा निरोगी बन्छौ। तिमीलाई स्वर्गमा लिएर जानको लागि आएको हुँ, त्यसैले कुनै पनि कुकर्म नगर। संकल्प त धेरै आउँछन्- फलानो चीज लिएर खाऊँ। यसलाई अंकमाल गरूँ। अरे, पिताले त बच्चाहरूको जन्म-पत्री जान्दछन्, त्यसैले चलन राम्रो धारण गर्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म सबैको जन्म-पत्री जान्दछु। तर एक-एकलाई बसेर कहाँ सुनाउँछु र- तिम्रो मनमा के छ? मेरो काम हो शिक्षा दिनु। म त टिचर हुँ। यस्तो होइन बाबाले त थाहा पाउनु हुन्छ- हाम्रो दबाई आफैं पठाइदिनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- बिमारी छ भने डाक्टरको पास जाऊ। हो, सबैभन्दा राम्रो दबाई हो योग। बाँकी म कुनै डाक्टर कहाँ हुँ, जो बसेर दबाई दिऊँ। हो, कहिलेकाहीँ दिन्छु पनि, ड्रामामा निश्चित छ भने। बाँकी म तिम्रो आत्मालाई इन्जेक्सन लगाउन आएको हुँ। ड्रामामा छ भने कहिलेकाहीँ दबाई पनि दिन्छु। बाँकी यस्तो होइन बाबा समर्थ हुनुहुन्छ, हाम्रो बिमारीलाई किन छुटाउन सक्नुहुन्न। भगवान्‌ले त जो चाहे सो गर्न सक्नुहुन्छ। यस्तो होइन। बाबा त आउनु भएको हो नै पतितहरूलाई पावन बनाउन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) मनसा, वाचा, कर्मणा कसैलाई कहिल्यै दुःख दिनु हुँदैन। कर्म-भोग सँग डराउनु हुँदैन। खुशी-खुशीले पुरानो हिसाब-किताब चुक्ता गर।

२) संकल्पको वश भएर कुनै पनि कुकर्म गर्नु हुँदैन। राम्रो चलन धारण गर्नु छ। देवता बन्नको लागि हर कुरा इसाराले बुझेर गर्नु छ, भन्न नपरोस्।

वरदानः— योगको प्रयोगद्वारा हर खजानालाई बढाउने, सफल तपस्वी भव

बाबाद्वारा प्राप्त भएका सबै खजानाहरूमा योगको प्रयोग गर। खजानाको खर्च कम होस् र प्राप्ति अधिक होस्— यही हो प्रयोग। जस्तै समय र संकल्प श्रेष्ठ खजाना हुन्। संकल्पको खर्च कम होस् तर प्राप्ति ज्यादा होस्। जुन काम साधारण व्यक्तिले दुई चार मिनेट सोचेर सफलता प्राप्त गर्छन्, त्यही तिमिले एक दुई सेकण्डमा गर। कम समय, कम संकल्पमा रिजल्ट ज्यादा होस्, अनि भनिन्छ— योगको प्रयोग गर्नेवाला सफल तपस्वी।

स्लोगनः— आफ्नो आदि अनादि संस्कार स्वभावलाई स्मृतिमा राखेर सदा अचल बन।